

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Ř 8, 26 – 39

Text: Ř 8, 15 *Nepřijali jste přece Ducha otroctví, abyste opět propadli strachu, nýbrž přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče!*

Svatodušní svátky nám připomínají, že církvi byl dán Duch svatý. Co to v praxi znamená? V Janově evangeliu vysvětluje Ježíš Nikodémovi působení Ducha svatého na základě hebrejského slova „ruach“, které znamená „duch“, „dech“ i „vítr“. Říká: vítr slyšíš, ale nevíš odkud přichází a kam směřuje. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha. Duch je jako poryv větru nebo jako oživující dech. Je jako vítr, který není vidět, ale jsou vidět jeho projevy. To, jak se ohýbají větve, jak šumí listí, jak vlají prapory, jak se vzdouvá plachta na lodi, to všechno působí vítr, který sám je neviditelný. Duch svatý představuje Boží působení na člověka a zviditelní se teprve na tom člověku. Když je církvi dán Duch svatý, tak se to v církvi začne hýbat, stojaté vody se rozčeří, a někdy si lidé začnou spolu povídat i o Pánu Bohu.

Na jiném místě Janova evangelia používá Ježíš pro Ducha svatého odlišný výraz. Řecké slovo „paraklétos“ označuje přímluvce, advokáta nebo utěšitele. To je Boží reakce na lidské potíže. Člověk se tady na světě potýká s různými starostmi, problémy, bolestmi a často je sám v sobě plný strachu, neklidu, nepokoje a nejistoty. Potřebuje nejen vnější ale především vnitřní oporu. Apoštol Pavel v listu Římanům vysvětluje, že je to právě Duch svatý, který dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti. Duch svatý mě jako věřícího člověka utěšuje, ujišťuje a utvrzuje ve víře, že nejsem sám svůj, že jsem Boží dítě, že patřím Bohu, a že Bůh mě má rád jako můj nebeský Otec. Duch svatý mi poskytuje vnitřní oporu, když prožívám strach a trápení, které mě svírá, svazuje a zotročuje.

Proto jsme četli: „Nepřijali jste přece Ducha otroctví, abyste opět propadli strachu, nýbrž přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče!“

Člověk bývá plný různých strachů, nejistot, komplexů, úzkostí a pochyb. Tyto mocnosti člověka zotročují, ovlivňují jeho chování, zbavují jej svobody. Ale kde je Duch Páně, tam je i svoboda. To je v bibli. Duch svatý člověka nezotročuje, ale osvobozuje.

Lidé, kteří se pokládají za nevěřící, mají často o víře zcela zkreslené představy – že víra je svazující, že to znamená život podle zákazů a příkazů, že víra člověka omezuje a stanovuje mu přísné hranice, tedy že je to jakási forma otroctví. Koneckonců, i někteří věřící žijí s podobným pocitem. A bez pomoci Ducha svatého tomu tak opravdu bývá. Člověk si říká: Mám já to ale kříž, život je těžký a víra mi ještě navíc ukládá povinnost to všechno trpělivě snášet a zvládat. Hlavně nesmím selhat a musím zůstat optimistou. Ale Bůh si neřádá, abychom si hráli na hrdiny. Bůh není sportovní otec, který své dítě neustále hecuje k ještě větším výkonům a nedovolí mu oddychnout, až mu zkáží celé dětství. Bůh je milující otec, a jeho Duch se nás zastává a ujišťuje nás, že Boží lásku si nemusíme zasloužit, protože on nás miluje sám od sebe. Ujišťuje nás, že jsme jeho děti. Děti nemusí dokazovat, že jsou syny a dcerami svých rodičů. Bůh sám dokazuje svou lásku k nám tím, že se za nás obětoval. On je rodič, který se nikdy svého dítěte nevzdá. Nikdy nás ze své ruky nepustí. Nic nás nemůže zbavit jeho lásky. Celá 8. kapitola Říma-

nům vydává jasné svědectví: „Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, bída, nebezpečí nebo meč? Jak je psáno: "Denně jsme pro tebe vydáváni na smrt, jsme jako ovce určené na porážku." Ale v tom ve všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval. Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.

Tak o tom nás Duch svatý ujišťuje, tím nás potěšuje, a tak nás osvobozuje od strachu z budoucnosti, od úzkostí a obav a uvádí nás do svobody Božích dětí. Jeho tichý hlas k nám zní už ze Starého zákona, kde skrze proroka Izajáše říká: „Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj. Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeky, nestrhne tě proud, půjdeš-li ohněm, nespálíš se, plamen tě nepopálí.“ Duch svatý nám dává vědomí, že Bůh je našim skutečným otcem, otcem milujícím, že to není žádný otrokář, takže nemusíme mít z něho strach. On se nad námi sklání jako se sklání otec nad lůžkem nemocného dítěte, které k němu vztahuje své ruce a které volá: „Táta, táta!“ Hebrejsky „Abba“. Vidíte, že víra není učení, soubor pravidel ani krunýř, ale vztah, který člověka zbavuje zoufalství a strachu. Proto nám apoštol tak zdůrazňuje: Nepřijali jste přece Ducha otroctví, abyste opět propadli strachu, nýbrž přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče!

Modlitba: *Duchu svatý, máš hlas milujícího Otce, máš hlas matky, která utěšuje své dítě. Máš hlas bratra, který se za nás přimlouvá. Bože, takový jsi a v takového Boha věříme. Amen.*

Přimluvná modlitba: *Modlíme se, Pane, za všechny z našeho společenství, kteří jsou nemocní, které trápí nějaká bolest, nemoc, sevření, nebo prostě jen mají starosti. Dej, ať jim Tvůj Duch dá nadějný výhled do budoucnosti. Myslíme též na tělesně postižené, ale i na všechny duševně nemocné a postižené mentálně. Dej, ať tvůj Duch sám se za ně přimlouvá nevyslovitelným lkáním. Modlíme se za sociálně slabé, za lidi invalidní, imobilní a odkázané na cizí péči. Prosíme, ať dnešní sbírka na Diakonii poslouží tam, kde je to nejvíce potřeba. Modlíme se i za ty, kteří mají všeho dostatek, ale jejich život duchovně strádá. Prosíme, abys je svým Duchem naplnil a proměnil. Modlíme se za duchovní život našich rodin, ale i celého našeho sboru. Prosíme tě za zvěstování evangelia, dej, ať se z moci Ducha svatého zvěstuje v tomto kostele vždy Slovo Boží. Prosíme, Pane, dej, ať nás tvůj Duch vede ve všem našem rozhodování, v tom co podnikáme, co organizujeme a na co vynakládáme své úsilí. Požehnej, Pane, práci všech, kdo jakýmkoliv způsobem v církvi slouží a zmocňuj je ke službě svým Duchem. Ať ze všeho, co činíme vzejde tobě samému čest a sláva nyní i na věky. Amen.*